

Dilluns

A

nant cap al camp del Barça amb la Penya, se senten, de tant en tant, coses ben curioses. Es tracta de gent que parla del futbol amb una pretesa objectivitat. Són aquells que diuen que, la temporada passada, potser el Madrid tenia més bon equip. Els mateixos que afirmen, inconscientment, que el futbol és un esport. I és admirable, perquè ho defensen com si pogués ser cert! Però, en el fons, no s'ho creuen. De fet, a la més mínima, els pot la passió. I d'això es tracta, afortunadament.

- N'hi ha que s'ho creuen, Pere, i per això anem com anem. Però és gent que mai no ha viscut ni viurà la intensitat d'alguns moments inoblidables. Moments que recordo perquè, encara que estigués fent alguna altra cosa aparentment més important, el que vivia de debò era el que estava passant-li al meu equip. És la malaltia de què parlen els psicòlegs de torn, pobrets. Recordo, per exemple, el cas Cruyff/Weisweiler, viscut quan feia la mili. O els primers calamars a la romana, menjats en un bar, quan tornàvem el meu pare i jo del camp del Barça, el primer dia que m'hi van dur, als nou o deu anys. O el gol del Bakero al Kaiserslautern, a l'últim segon del partit, que vaig viure anant per l'autopista, marca el Bakero i, de sobte, tots els cotxes que circulen en els dos sentits es posen a fer llums i a sonar els clàxons. Quina meravella! Moments així fan confiar en la raça humana, de debò!

- Saps que el primer partit que vaig veure per televisió va ser la final de Berna del 60? Tenia uns deu anys. Vaig viure la primera part a casa d'un amic de l'escola, a la tarda, tot just en haver-ne sortit. La segona part al bar Líric, molt a prop de casa dels meus pares, perquè encara no teníem televisió. Molta gent plorava i jo vaig haver de plorar també. I saps que, per poder veure el Kubala en directe, vaig haver d'anar al camp de l'Espanyol? No l'he arribat a veure mai vestit com cal. El meu pare em va dir: "Encara que sigui a l'Espanyol, l'has de veure, nano. És el Kubala!".

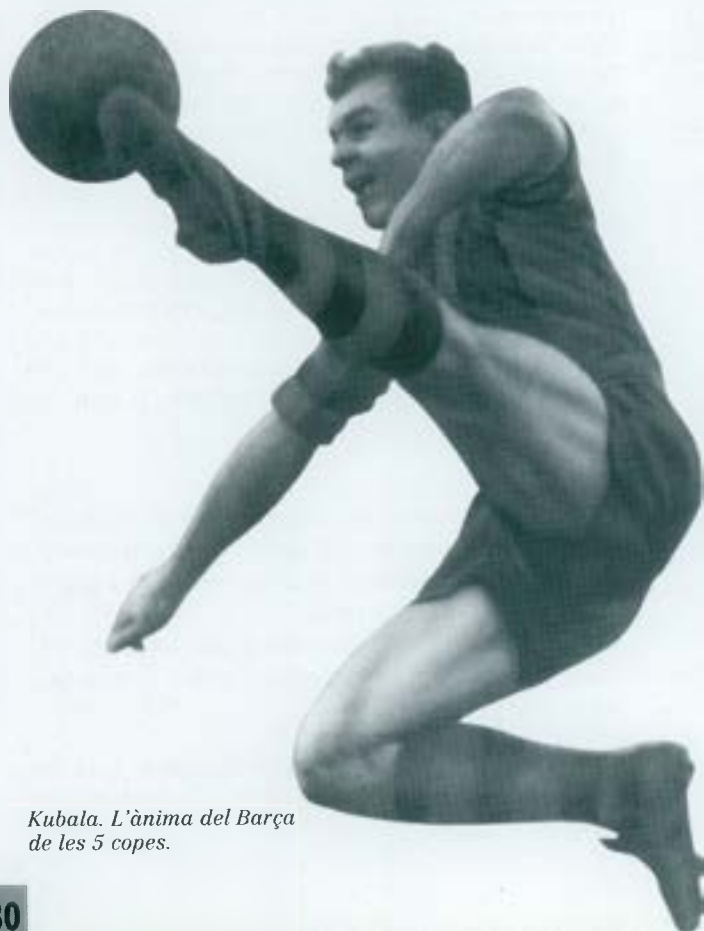
- Hi ha gent que et pregunta, de manera gairebé metafísica: "Per quin motiu ets de l'equip que ets?" Sense voler fer sociologia barata, que tant es porta últimament, la resposta a aquesta qüestió potser sigui la que diu més coses d'un individu: "I de quin altre equip es pot ser?". Quan algú em contesta així, li faria una abraçada, encara que ell sigui un desconegut i jo, més aviat contrari a aquesta mena d'efusions.

Pere Cornellas - Antoni Dalmases

- Et diria més: puc arribar a entendre que una persona de Madrid sigui del Barça, però és absolutament incompreensible que un català sigui del Madrid. Ja sé que n'hi ha, Toni, però és gent que no entén res. Com es pot romandre indiferent davant dels 15 gols (10 nosaltres i 5 el Milán) que li hem fet darrerament?

- El que no em cap al cap és que es pugui canviar d'equip. Un pot canviar d'idees polítiques, perquè, en el fons, només són una qüestió funcional, però canviar d'equip és impossible: es tracta d'un sentiment que viu i creix enganxat a la consciència. Hi viu tan enganxat, de manera tan indissociable, que la barreja de sentiment individual i col·lectiu és més forta, potser, i sense voler arribar al sacrilegi, que el sentiment de pàtria. La pàtria és una cosa casual, difícil de digerir, a vegades, que no admet crítiques sense que et diguin traïdor. En canvi, quan el Kodro falla el vintè gol en un partit o el Roger estavella la pilota al pal sense porter, et baixen tots els sants del cel.

- És que fins i tot es pot canviar de dona, és d'equip que no es pot canviar. Deu ser que és

Kubala. L'ànima del Barça de les 5 copes.

LA DÈCADA PRODIGIOSA

més seriós. No ho pot entendre qui no compren-
gui la sensació de felicitat, que omple el pit i el
cor i sotragueja l'ànima, en veure com es tren-
a una jugada des de la defensa, amb moviments
precisos, retalls justíssims, tocs suaus i una pas-
sada de quaranta metres, per culminar amb
una canonada a mitja alçada, que deixa el por-
ter contrari per terra i la defensa desconcerta-
da, mirant al buit.

- I tant, Pere! Vist al camp, això és magnífic.
Segurament és el concepte de comunió amb el

col·lectiu i l'intangible, que els cristians no han sabut explicar mai. A casa, davant la televisió, és una barreja de plaer personal indescriptible i de complicitat amb el més enllà. La ràdio és diferent. És, segurament, la manera més intensa i íntima de viure la jugada, fabricada d'emoció imaginativa i d'aïllament absolut davant l'imprevisible. A la ràdio, el futbol et xiuxiueja l'orella, et converteix en paraules una acumulació de fets, sentiments, contrarietats, pors i desitjos, que l'emoció no et deixa articular. I fa pessigolles a l'ànima, que esclata en moments de triomf i es converteix en amargura solitària, indigerible, que demana un temps de silenci dolgut, si hi ha un fracàs.

- És justament per aquesta raó que, quan més lluny et trobes del partit, més pateixes. El pitjor és un diumenge sense ràdio o bé un cap de setmana amb uns amics indiferents. El dia es fa impossible. O saps els resultats abans d'anar a dormir o no pots encarar l'endemà amb la necessària tranquil·litat: és exactament així. Davant de la televisió, en qual-
sevol cas, es pateix molt, però menys que escoltant el partit per la ràdio. Veure les coses, les fa més properes i, doncs,

menys insofribles. Al camp, ens podem distreu-
re amb tot el que ens envolta, amb l'ambient,
amb el brogit: és la manera més suportable de
veure futbol.

- I la millor, també.

- Això no priva, és clar, que els minuts més terribles i plens d'esperança dels darrers anys hagin estat els últims de la final de Wembley, després del gol del Koeman. El meu pare, el Jordi, el Quim, jo... Tots drets davant de la tele-
visió. Déu meu!

Restaurant
Marcel
Joan Aragall 4 • Edifici "Cassa" 21 (Plaça del Sol)
Tel. 93 22 21 21 • 08007 Sabadell

GALERIA **ROVIRA**
Sant Pere, 22 • Tel. 726 19 59 • SABADELL

 SALA
CORREDOR D'ASSEGURANCES
JOAN SALA LLARGUÉS
Alfonso XIII, 16 • E-08202-SABADELL
Telf. (93) 725 87 77* • Fax (93) 725 82 47